

РЕШЕНИЕ

№ 4376

гр. София, 12.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 40 СЪСТАВ, в публично заседание на
тринадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния
състав:

Председател: СВЕТЛОЗАР Д. Д.

при участието на секретаря ДЕСИСЛАВА ИВ. ПОПОВА
като разгледа докладваното от СВЕТЛОЗАР Д. Д. Гражданско дело №
20231110124843 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба на М. Б. Б. срещу /фирма/.

Ищецът твърди, че е собственик на ап. № 8, находящ се в /населено място/, който е топлоснабден. Посочва, че /фирма/ поставило съобщения на блока, че ще извърши отчет на измервателните уреди за отоплителен сезон м.05.2021г.-м.04.2022г. на 31.05.2022г. от 11:30ч. и на 04.06.2022г. от 16:00ч. Процесният имот бил отдаван под наем от ищеца, като през целия ден в жилището бил наемателят, който очаквал представител на ФДР за отчет, но такъв не се появил. На 01.09.2022г. ищецът получил изравнителна сметка, съгласно която му била начислена топлинна енергия по максимална мощност поради неосигурен достъп до апартамента. Незабавно поискал да депозира възражение срещу нея, но му било отказано, тъй като срокът бил изтекъл на 31.08.2022г. поискал преразглеждане на изравнителната сметка, но и това му било отказано. Твърди, че не е вярно, че не е осигурил достъп за отчет и незаконосъобразно му е начислена енергия на максимална мощност. Ищецът платил общо 1973,01лв., които счита, че са недължими. Доколкото имотът въобще не бил посетен от представител на ФДР, нямало основание за начисляване на енергия по максимален специфичен разход, а платените суми били лишени от основание.

Съобразно изложеното моли за постановяване на решение, с което ответникът да бъде осъден да му заплати сумата от **1973,01лв.**, платена без основание, ведно със законната лихва от подаване на исковата молба до окончателното плащане.

Ответникът е подал отговор на исковата молба в законоустановения срок, с който оспорва иска. Твърди, че е налице злоупотреба с право от страна на ищеца. Счита, че ищецът не е осигурил достъп за отчет и не е налице хипотезата на неоснователно обогатяване.

Съобразно изложеното, моли за отхвърляне на предявения иск.

Третото лице – помагач на страната на ответника - /фирма/, не изразява становище.

Съдът, като съобрази събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и обсъди доводите на страните, намира следното:

Предявен за разглеждане е осъдителен иск с правно основание чл. 55, ал. 1, пр. 1 ЗЗД.

С доклада по делото е отделено за безспорно между страните, че ищецът е собственик на процесния имот, който е топлоснабден, и между страните е съществувало облигационно правоотношение по договор за доставка на топлинна енергия през процесния период. В тази връзка, обстоятелството, че според представения нотариален акт ищецът е собственик на ап. № 8, находящ се в /населено място/, а при ответното дружество имотът се води като ап. № 7, е ирелевантно. Безспорно е, че облигационните отношения между страните се отнасят само за един имот, за който е открит абонатен № *****, инсталация № *****, договорна сметка № 2100476158. Това се установява от съвкупната преценка на събраните писмени доказателства, като в извънсъдебното си поведение ищецът изрично признава този факт (л. 25 и л. 52). Ето защо, без значение за настоящото производство е обстоятелството, че в действителност имотът е с номер 8, макар при ответника да се води с номер 7.

Основният спорен въпрос по делото се свежда до това дали след края на отоплителен сезон м.05.2021г.-м.04.2022г. е бил осигурен достъп за отчет на измервателните уреди от страна на абоната и съответно дали е имало основание за начисляване на топлинна енергия по реда на чл. 70, ал. 4 от Наредба № Е-РД-04-1 от 12.03.2020г. за топлоснабдяването.

По делото е представен констативен протокол за извършен отчет на адрес ул. /улица/ и № 19 (л. 79), в който е посочено, че първата дата на отчет е 31.05.2022г. (вторник) от 11:30ч. и са неотчетени апартаменти с отопление както следва: на № 17 – ап. 7 и 8, а на № 19 – ап. № 3 и 6. Удостоверено е, че протоколът е получен от Г. С. и е положен подпис, като отчитането е извършено от „отчетник № 1“. Втората дата за отчет е 04.06.2022г. (събота) от 16:00ч., като на тази дата са неотчетени следните апартаменти с отопление – на № 17 – ап. 7 и 8. Отново е удостоверено, че протоколът е получен от Г. С. и е положен подпис, като отчитането е извършено от „отчетник № 1“.

Ищецът своевременно е оспорил „истинността“ на протоколите, като твърди, че същите са антидатиращи и не отразяват вярно фактите. В тази насока, следва да се посочи, че представеният констативен протокол представлява по същността си частен свидетелстващ документ, като от страна на ищеца не е оспорена автентичността на положения подпис, поради което и производство по реда на чл. 193 ГПК не е откривано. От ищеца се оспорва верността на отразените обстоятелства в протокола, а именно дати на съставяне и дали е бил осигурен достъп до посочените имоти. Съдебната практика е категорична, че в тези случаи не се развива производство по реда на чл. 193 ГПК, а това дали документът отразява вярно настъпилите факти се цени с оглед на всички събрани доказателства. Частният свидетелстващ документ няма обвързваща съда материална доказателствена сила, поради което при оспорване на отразеното в него не е нужно откриване на производство по чл. 193 ГПК. Съгласно чл. 180 ГПК частните документи, подписани от лицата, които са ги издали, съставляват доказателство, че изявленията, които се съдържат в тях, са направени от тези лица. Частните свидетелстващи документи са годни доказателствени средства /допустими според процесуалния закон/ и щом няма забрана според действащия по време и мястото на съставянето им закон по такъв начин да се удостоверяват фактите, за които свидетелстват. В ГПК са разписани текстове, с които се определя задължителната за съда доказателствена сила на определени видове документи, която се разпростира до размера, който ѝ дава законодателя. Във всички други случаи доказателственото

значение на документите се преценява от съда по вътрешно убеждение и с оглед на всички обстоятелства по делото. В този смисъл са Решение № 215 от 22.12.2015 Г. по гр. д. 6209/2014 Г., Г. К., I г. о. на ВКС, Решение № 57 от 29.04.2013 г. на ВКС по гр. д. № 354/2012 г., IV г. о., ГК; Решение № 748 от 17.02.2011 г. на ВКС по гр. д. № 801/2009 г., IV г. о., ГК; решение № 506 от 8.09.10 г. по гр. дело № 705/09 г. на IV г. о., Решение № 261 от 22.01.2014 г. по гр. д. № 2354/2013 Г., Г. К., III г. о. на ВКС и др.

С оглед изложеното, представеният констативен протокол няма обвързваща съда сила и следва да бъде ценен с оглед на всички останали доказателства по делото. Като свидетел по делото е разпитано лицето И. П. И., на което с граждански договор от 31.03.2022г. от страна на третото лице – помагач /фирма/ е възложено да извършва отчитане на измервателни уреди. Това лице посочва, че през летния период на 2022г. е било отчетник и е извършвало отчети, като е било разпределено за районите в квартали „Суха река“, „Слатина“, „Гео Милев“ – части от него, „Хаджи Д.“. Посочва, че е извършвало отчети и на процесния адрес на ул. /улица/. Разказва, че когато е имало осигурен достъп, е влизало и отчитало уредите, а когато е нямало достъп, не е отчитано. Посочва, че обичайно представител от входа осигурява достъп до сградата, след което се обикалят апартаментите. Отбелязва, че е правило всичко възможно да отчете максимално много имоти, като при невъзможност търси домоуправител или касиер за съдействие. Заявява, че не може да каже конкретно за сградата на ул. /улица/ за кои апартаменти не му е бил осигурен достъп. Посочва, че е бил отчетник № 1.

Съдът намира, че макар показанията на този свидетел да са по-обща, същите следва да бъдат кредитирани, доколкото кореспондират с други доказателствени източници. Съответства на представения граждански договор, че през процесния период на свидетеля е било възложено извършването на отчети от страна на дружеството – трето лице – помагач. Съответства, че лицето, извършило отчитанията, е отбелязано като отчетник № 1, какъвто твърди, че е бил самият свидетел. Не се предполага, че при толкова много адреси за отчитане, свидетелят следва да помни за всяка една сграда конкретно за кои апартаменти не е бил осигурен достъп и да разказва подробно такива обстоятелства. Напротив, това би породило съмнения относно предварителната подготвеност на свидетеля и нарочното му запознаване с релевантните за делото факти. Отразеното в протокола за отчет, че при второто отчитане, проведено на 04.06.2022г., са останали неотчетени само ап. № 7 и 8 на № 17 кореспондира с представената от страна на ищеца индивидуална справка за използвана топлинна енергия (л. 11), където е посочено същото – имоти с неосигурен достъп № 17 – ап. 7 и 8. Впоследствие е издадена коригирана индивидуална справка за използвана топлинна енергия, в която е посочена като причина за това „допълнителен отчет № 17, ап. 8“ (л. 12) и е отбелязано, че единственият апартамент с неосигурен достъп е останал № 7. Това показва, че правилно са били отразени неосигурилите достъп апартаменти в протокола за отчет и абонатът за ап. № 8 впоследствие е осигурил такъв, което е наложило изготвянето на нова коригирана индивидуална справка.

От най-съществено значение за верността на отразените обстоятелства обаче е направеното от ищеца извънсъдебно изявление с депозираната молба пред обществените посредници на /фирма/ (л. 52). В нея същият изрично признава, че „поради ред обстоятелства не е бил осигурен достъп за извършване на отчет“ на имота. Това изявление представлява признание на неизгоден за страната факт, което съгласно чл. 175 ГПК се преценява от съда с оглед на всички обстоятелства по делото. Същото изцяло съвпада с коментираните по-горе доказателствени източници – съставеният протокол за отчет, който носи и подписа на лицето Г. С. (този подпис не е оспорен и следва да се приеме, че принадлежни на сочения за негов автор – чл. 180 ГПК), показанията на свидетеля И. и изготвените изравнителни сметки. С оглед на това,

съдът намира, че това извънсъдебно признание има изключително съществена доказателствена стойност за релевантния факт, като същото не е оспорено от страна на ищеца.

Не могат да обосноват различен извод показанията на другите двама свидетели, разпитани в хода на процеса – М. Ц. и В. Н.. Установява се от съвкупната преценка на събраните доказателства, че първият свидетел е бил наемател на имота съгласно договор за наем от 07.02.2022г., като е получил държането на същия на 01.03.2022г. От това следва, че към датите на отчетите – 31.05. и 04.06. именно той е следвало да осигури достъп за отчет, което показва неговата заинтересованост от изхода на делото съгласно чл. 172 ГПК, доколкото би могла да му бъде търсена отговорност от наемодателя за това. Същият посочва, че на посочените дати бил в апартамента, като първата дата била вторник (работен ден) и тъй като работил хоум офис, от 08:00ч. до 17:00ч. бил въщи, но никой не се появил да отчита. И през уикенда никой не се появил за отчет. Посочва, че има куче, което лае около 15 минути, когато някой мине покрай вратата, поради което било невъзможно да не чуе, ако се звънне. Посочва, че не е чул да се звъни или тропа на вратата на апартамента.

Както бе посочено, съдът намира, че този свидетел се явява заинтересован. Отделно, показанията му се явяват изолирани и не кореспондират с другите доказателствени източници. Налице е и противоречие в тях – първо се твърди, че имало поставени бележки за отчет от /фирма/ и /фирма/, а след това, че имало поставена само една бележка. Следва да се има предвид, че няма никакви доказателства /фирма/ да е поставяла такава бележка, а и не е задължение на ответното дружество, предвид че има избрано дружество, което да извършва тази услуга. Също така, свидетелят посочва, че в бележката нямало посочени часове, което не съответства на протокола за отчет. Но най-важното е, че тези показания влизат в пряка колизия с извънсъдебното признание на ищеца, че достъп не е бил осигурен „по ред обстоятелства“. Също така, свидетелят В. Н., макар да не е живял на адреса на ул. /улица/ през процесния период, посочва, че родителите му, които живеят там в ап. 5, не са му споменавали да е имало проблеми с /фирма/ и отчитането. Видно е от протокола за отчет и издадените изравнителни сметки, че никъде не е отбелязано за ап. 5 да не е бил осигурен достъп за отчет, тоест това допълнително обосновава извод, че обстоятелствата в съставения протокол са достоверно отразени. С оглед на това, съдът не кредитира показанията на свидетеля Ц., че е бил по цял ден в имота на двете дати за отчет и никой не се е появил да извърши отчета, като ги приема за недостоверни, изолирани и противоречащи на останалите доказателствени източници – писмени и гласни.

От изложеното се налага изводът, че ищецът не е изпълнил задължението си по чл. 70, ал. 2 от Наредбата за топлоснабдяването да осигури достъп до отоплителните тела и изводите за гореща вода в имота за отчитане на показанията на уредите и водомерите за гореща вода. Поради това, правилно топлинната енергия е начислена съгласно ал. 4 - по реда на т. 6.5 от приложението по чл. 61, ал. 1 като отоплителни тела без уреди, а топлинната енергия за битово горещо водоснабдяване се начислява по реда на чл. 69, ал. 2, т. 2.

По делото не се установява ищецът да е направил своевременно възражение срещу изравнителната сметка и да е поискал извършване на индивидуален отчет в установения срок. Съгласно чл. 70, ал. 8 от Наредбата, рекламации (възражения) по отчета на показанията на уредите, допълнителен отчет на уредите и рекламации (възражения) по разпределението на топлинната енергия в изравнителната сметка за предходния отчетен период се извършват в срок до 31 август. След изтичане на този срок не се приемат нови рекламации (възражения) за преработване на изравнителната

сметка. Ищецът твърди, че получил изравнителната сметка на 01.09. и веднага предприел действия, които обаче не били уважени. Третото лице – помагач посочва, че индивидуалните изравнителни сметки за процесния период са доставени в запечатани пликове в пощенските кутии на 14.07.2022г., като това твърдение не е оспорено. Следва да се има предвид, че същото се подкрепя от обстоятелството, че за ап. 8 (не процесният, който фигурира при дружеството като ап. 7), за който също не е бил осигурен достъп за отчет, очевидно абонатът своевременно е получил изравнителната сметка и е отправил искане за допълнителен отчет, след като е налице допълнително извършена корекция. Това показва, че сметките са били доставени своевременно, както твърди третото лице – помагач. По делото няма данни ищецът да е направил избора по чл. 70, ал. 7, изр. 1 от Наредбата, поради което приложение намира изр. 3 - индивидуалната изравнителна сметка му се предоставя в пощенската кутия на адреса на имота, намиращ се в сградата - етажна собственост. От изложеното следва, че не е имало основание за извършване на допълнителен отчет и последваща корекция на сметката, доколкото рекламация (възражение) в тази насока не е направено в установения в подзаконовия нормативен акт срок.

По делото не е спорно количеството, което ответното дружество е начислило по реда на т. 6.5 от приложението по чл. 61, ал. 1 като отоплителни тела без уреди, а топлинната енергия за битово горещо водоснабдяване по реда на чл. 69, ал. 2, т. 2. Установява се от представените писмени доказателства и експертното заключение по допуснатата, изслушана и приета съдебно-счетоводна експертиза, че ищецът е заплатил в полза на ответника претендираната сума от 1973,01лв. Тази сума обаче не е платена при липса на основание, а напротив – платена е на годно правно основание – начислена топлинна енергия за процесния период за имота съобразно установените правила и формули, когато не бъде осигурен достъп за отчет на измервателните уреди. Ето защо, предявеният иск подлежи на отхвърляне като неоснователен.

По разноските:

При този изход на спора, право на присъждане на сторените разноски има ответникът, който е доказал такива в размер на 550лв. депозити за експертизи, 70лв. депозити за свидетели и претендира юрк. възнаграждение, което съдът на основание чл. 78, ал. 8 ГПК определя на сумата от 150лв. при съобразяване извършените процесуални действия, правната и фактическа сложност на делото, както и проведените четири открити съдебни заседания. Общо следва да му се присъдят 770лв.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от М. Б. Б., ЕГН: *****, с адрес: /населено място/, **срещу** /фирма/, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: /населено място/, осъдителен иск с правно основание чл. 55, ал. 1, пр. 1 ЗЗД за присъждане на сумата от **1973,01лв.**, платена без основание, отнасяща се за топлоенергия за отоплителен сезон м.05.2021г.-м.04.2022г., начислена с фактури № 1019509864/31.07.2022г. и № 1022528567/30.09.2022г. и дебитни известия № 1501714174/25.10.2022г. и № *****/25.10.2022г.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК М. Б. Б., ЕГН: *****, с адрес: /населено място/, **да заплати** /фирма/, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: /населено място/, сумата от **770лв.** – разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на трето лице – помагач на страната на ответника - /фирма/.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в **двуседмичен** срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____